Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIK GENERALNEJ
TAMARY ĆAPETY
przedstawiona w dniu 21 marca 2024 r.[1]

Sprawa C-224/23 P

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL),
Issam Abdelmouine
przeciwko

Komisji Europejskiej

Odwołanie – Pomoc państwa – Domniemana pomoc na rzecz Paris Saint-Germain FC – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. h) – Artykuł 24 ust. 2 – Pojęcie „zainteresowanej strony” – Zakres stosowania pojęcia „interesu” osoby, przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw – Konieczność istnienia związku przyczynowego między interesami takich stron a przyznaniem pomocy

I. Wprowadzenie

1. Issam Abdelmouine jest dumnym kibicem FC Barcelona i *socio* (członkiem) tego klubu piłkarskiego. Wraz z Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (zwanym dalej „PBL”), francuskim stowarzyszeniem kibiców klubu piłkarskiego FC Barcelona, złożył on do Komisji Europejskiej skargę, zarzucając Francji przyznanie niezgodnej z prawem pomocy państwa w postaci nieegzekwowania niektórych zasad równych szans finansowych Europejskiego Związku Piłki Nożnej (zwanego dalej „UEFA”). Twierdził on, że ten brak egzekwowania przepisów umożliwił Paris Saint-Germain FC podpisanie kontraktu z piłkarzem Lionelem Messim z FC Barcelona.

2. Komisja odpowiedziała na tę skargę pismem, w którym wyjaśniła, że korespondencji tej nie można traktować jako „skargi formalnej”[2], ponieważ I. Abdelmouine nie ma statusu „zainteresowanej strony” w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego[3].

3. W wyroku z dnia 8 lutego 2023 r., PBL i WA/Komisja (T-538/21, niepublikowanym, EU:T:2023:53; zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem”), wydanym w rezultacie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności wszczętego w związku z tym pismem, Sąd podzielił stanowisko Komisji, zgodnie z którym I. Abdelmouine nie może zostać uznany za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego.

[1] Język oryginału: angielski.

[2] Które to pojęcie – co powinnam podkreślić na wstępie – nie występuje w rozporządzeniu proceduralnym.

[3] Artykuł 1 lit. h) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9; zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”).

4. W ramach niniejszego postępowania odwoławczego zadaniem Trybunału Sprawiedliwości jest wyjaśnienie wymogów leżących u podstaw pojęcia „zainteresowanej strony" do celów postępowania skargowego w sprawach dotyczących pomocy państwa.

II. Okoliczności powstania sporu

A. Skarga do Komisji oraz sporne pismo

5. Okoliczności faktyczne i ramy prawne mające znaczenie dla niniejszego odwołania można streścić w niżej przedstawiony sposób.

6. W dniu 8 sierpnia 2021 r. FC Barcelona ogłosiła przejście Lionela Messiego do Paris Saint-Germain FC.

7. Tego samego dnia I. Abdelmouine złożył do Komisji skargę dotyczącą przyznania na rzecz Paris Saint-Germain FC przez Ligue de Football Professionnel (zwaną dalej „francuską ligą zawodowej piłki nożnej") i jej administracyjny organ nadzoru potencjalnie niezgodnej z prawem pomocy państwa w postaci tymczasowego zawieszenia przez Fédération Française de Football (zwaną dalej „francuską federacją piłki nożnej") egzekwowania przepisów UEFA dotyczących licencjonowania klubów i równych szans finansowych [4].

8. Zdaniem I. Abdelmouine'a wspomniana decyzja o nieegzekwowaniu spowodowała zniekształcenie zasad stosowanych przez zawodowe organizacje piłkarskie w Hiszpanii i we Francji, co wpłynęło na konkurencję i umożliwiło Paris Saint-Germain FC pozyskanie Lionela Messiego.

9. Komisja odpowiedziała na skargę I. Abdelmouine'a pismem z dnia 1 września 2021 r. (zwanym dalej „sporną decyzją") [5].

10. W odpowiedniej części sporna decyzja stanowi:

„Zgodnie z art. 24 ust. 2 [rozporządzenia proceduralnego] skargi formalne mogą być wnoszone wyłącznie przez zainteresowane strony. Zainteresowanymi stronami mogą być którekolwiek państwa członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjenci pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe […].

Złożył Pan skargę w imieniu członka (*socio*) [klubu FC Barcelona]. Członek nie jest ani konkurentem Paris Saint-Germain FC, ani stowarzyszeniem handlowym. O ile definicja »zainteresowanej strony« nie ogranicza się wyłącznie do konkurentów beneficjenta pomocy, o tyle wyłącznie ogólne lub pośrednie interesy danej osoby związane z danym środkiem nie skutkują zakwalifikowaniem jej jako zainteresowanej strony, ponieważ takie elementy nie ujawniają istnienia jakiegokolwiek rzeczywistego wpływu na jej sytuację. Na przykład posiadanie przez daną osobę statusu akcjonariusza spółki konkurującej z beneficjentem pomocy nie oznacza, że ta osoba posiada interes o charakterze samoistnym, odrębnym od interesu danej

[4] Przepisy UEFA dotyczące licencjonowania klubów i równych szans finansowych znaleźć można pod adresem https://documents.uefa.com/v/u/MFxeqLNKelkYyh5JSafuhg.

[5] Dokument ten został zarejestrowany pod sygnaturą COMP.C.4/AH/mdr 2021(092342).

spółki. Akcjonariusz może dochodzić swoich interesów w związku z tym środkiem jedynie wykonując swoje uprawnienia, które przysługują mu jako wspólnikowi tego przedsiębiorstwa, które z kolei może mieć prawo do wniesienia skargi. Status zainteresowanej strony nie rozciąga się na wszystkie osoby, których może dotyczyć zmniejszenie rocznego zysku lub straty netto przedsiębiorstwa. Sytuacja członków (*socios*) [klubu FC Barcelona], który jest zorganizowany jako stowarzyszenie typu non-profit, jest pod tym względem podobna do sytuacji akcjonariuszy spółki, ponieważ mogą oni powoływać się jedynie na pośredni interes dotyczący danego środka, czyniąc to za pośrednictwem [klubu FC Barcelona].

Ponieważ zatem nie posiada Pan statusu zainteresowanej strony, Pańska skarga nie może być traktowana jako skarga formalna w rozumieniu art. 24 ust. 2 [rozporządzenia proceduralnego]".

B. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

11. Pismem z dnia 2 września 2021 r. PBL i I. Abdelmouine (zwani dalej razem „wnoszącymi odwołanie") wnieśli do Sądu skargę na podstawie art. 263 TFUE.

12. W skardze tej wspomniane strony domagały się stwierdzenia nieważności spornej decyzji oraz nakazania Komisji między innymi wszczęcia przeciwko Francji postępowania wyjaśniającego w sprawie niezgodnej z prawem pomocy państwa na rzecz Paris Saint-Germain FC w kontekście krajowych i europejskich rozgrywek tego klubu [6].

13. Jedyny zarzut podniesiony w pierwszej instancji dotyczył naruszenia art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego. W tym względzie wnoszący odwołanie (skarżący w pierwszej instancji) podnieśli również, że Komisja niesłusznie zrównała status akcjonariusza ze statusem *socio*, a tym samym przyjęła błędną interpretację pojęcia „zainteresowanej strony" [7].

14. W zaskarżonym wyroku Sąd, po pierwsze, uznał skargę o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną w zakresie, w jakim została ona wniesiona przez PBL, ze względu na brak dowodów na to, że została wniesiona również w imieniu tej strony [8].

15. Po drugie, Sąd zbadał cztery rodzaje interesu, na które powoływał się I. Abdelmouine, a mianowicie: (i) bezpośredniego interesu majątkowego w związku z sytuacją finansową FC Barcelona; (ii) interesu opartego na wartościach piłki nożnej i obronie sportu; (iii) wpływu zakłócenia konkurencji na sposób organizacji FC Barcelona; oraz (iv) interesu w zachowaniu uprawnień *socios* w przypadku zmiany statusu lub struktury FC Barcelona.

16. Trybunał stwierdził, że żaden z interesów, na które powołuje się I. Abdelmouine, uzasadniając posiadanie statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności spornej decyzji [9].

6 Zaskarżony wyrok, pkt 7.

7 Zaskarżony wyrok, pkt 19.

8 Zaskarżony wyrok, pkt 17, 18.

9 Zaskarżony wyrok, pkt 28–47.

17. Po trzecie, Sąd uznał za nieistotny argument podniesiony przez I. Abdelmouine'a, zgodnie z którym jego statusu *socio* nie można utożsamiać ze statusem akcjonariusza spółki kapitałowej. Wyjaśnił, że analogia wskazana w spornej decyzji przez Komisję ma charakter pomocniczy w stosunku do stwierdzenia Komisję, że I. Abdelmouine nie stanowi „zainteresowanej strony" [10].

18. W świetle powyższych wniosków Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności i obciążył wnoszących odwołanie (skarżących w pierwszej instancji) kosztami postępowania.

III. Postępowanie przed Trybunałem

19. W odwołaniu złożonym w dniu 11 kwietnia 2023 r. wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uwzględnienie żądań przedstawionych przez nich w pierwszej instancji, w ich ostatecznej wersji.

20. W odpowiedzi na odwołanie złożonej w dniu 14 lipca 2023 r. Komisja zwraca się do Trybunału o oddalenie odwołania i o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

IV. Analiza

21. W spornej decyzji Komisja poinformowała I. Abdelmouine'a, że jego skarga nie może być traktowana jako skarga „formalna" w rozumieniu art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego. Zdaniem Komisji wynika to z faktu, że I. Abdelmouine nie ma przymiotu „zainteresowanej strony", o której mowa w art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego. Sporna decyzja wyjaśnia jednak również, że informacje dostarczone przez I. Abdelmouine'a zostaną zarejestrowane jako „ogólne informacje dotyczące rynku" [11].

22. Komisja nie wyjaśniła, jakie konsekwencje wynikną z odmowy potraktowania korespondencji I. Abdelmouine'a jako skargi „formalnej" i uznania jej za „ogólne informacje dotyczące rynku". W spornej decyzji nie wypowiedziano się ponadto w kwestii tego, czy Komisja uważa, że można mówić o przyznaniu (niezgodnie z prawem) pomocy państwa, oraz czy zamierza wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające.

23. Wnoszący odwołanie (skarżący w pierwszej instancji) w swojej skardze o stwierdzenie nieważności kwestionują zatem zasadniczo odmowę uznania I. Abdelmouine'a przez Komisję za „zainteresowaną stronę".

24. Moim zdaniem, rozpatrując to odwołanie należy zadać dwa pytania. Po pierwsze, jakie konsekwencje pociąga za sobą ta odmowa dla I. Abdelmouine'a? Po drugie, czy I. Abdelmouine'owi niesłusznie odmówiono statusu „zainteresowanej strony"?

25. Omówię te dwa pytania po kolei. W tym celu w pierwszej kolejności wyjaśnię pokrótce prawa procesowe przysługujące „zainteresowanym stronom" i osobom nieposiadającym takiego statusu (sekcja A). Następnie przyjrzę się przesłankom uzyskania statusu „zainteresowanej strony",

[10] Zaskarżony wyrok, pkt 51–53.

[11] Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w rozporządzeniu proceduralnym. Wspomniano je jednak w motywie 32 tego rozporządzenia, objaśniającym konsekwencje wynikające z niespełnienia przez skargę warunków określonych w formularzu skargi, w którym czytamy, że wspomniane informacje „nie powinny w każdym przypadku powodować wszczynania dochodzenia z urzędu".

o których mowa w art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego (sekcja B). Na koniec zbadam, czy Sąd nie popełnił błędu, odmawiając przyznania I. Abdelmouine'owi statusu „zainteresowanej strony" (sekcja C).

A. Prawa procesowe „zainteresowanych stron" i innych osób

26. Zobowiązanie Komisji do przeprowadzenia dochodzenia w kwestii pomocy, która może naruszyć skuteczną i niezakłóconą konkurencję między przedsiębiorstwami (i państwami członkowskimi) na rynku wewnętrznym, wynika bezpośrednio z traktatów.

27. W związku z tym w każdym przypadku, gdy Komisja otrzyma informacje dotyczące potencjalnego naruszenia art. 107 TFUE, powinna ona, na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE, zbadać te informacje i zdecydować, czy sytuacja taka wymaga podjęcia dalszych działań, w tym wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE [12].

28. Obowiązek taki powstaje niezależnie od tego, czy chodzi o poszkodowanego na skutek zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, który przekazuje Komisji określone informacje, czy też o osobę, którą można uznać za wyrażającą bardziej „powszechne" lub „ogólne" obawy związane z przyznaniem rzekomo niezgodnej z prawem pomocy.

29. Jednocześnie art. 108 TFUE przyznaje Komisji wyłączną kompetencję do nadzorowania prawidłowego wdrażania przepisów dotyczących pomocy państwa i stanowi, że pełni ona tę funkcję „we współpracy z państwami członkowskimi".

30. W związku z tym Trybunał doszedł do wniosku, że procedura kontroli pomocy państwa obejmuje przede wszystkim Komisję i państwa członkowskie: dochodzenie w sprawie przyznania pomocy jest wszczynane przeciwko państwu i wobec niego kierowane, nie jest natomiast prowadzone przeciwko beneficjentowi tej pomocy lub innym stronom, na które ma ona wpływ [13].

31. Co za tym idzie, co do zasady osoby trzecie są wyłączone z postępowania w sprawie pomocy państwa, a w szczególności z jego wstępnego etapu poprzedzającego podjęcie decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE.

32. Wyłączenie to oznacza, że ani beneficjenta środka pomocy, ani żadnego innego podmiotu, którego środek pomocy dotyczy, nie można uznać za odgrywającego jakąkolwiek określoną rolę na wstępnym etapie badania pomocy na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE [14].

[12] Zobacz podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 62; zwany dalej „wyrokiem Komisja/Sytraval i Brink's France"), w którym wyjaśniono, że chociaż Komisja nie jest zobowiązana do wymiany informacji ze skarżącym, „ustalenie to nie oznacza, że Komisja nie jest zobowiązana, w razie potrzeby, do rozpatrzenia skargi wykraczającego poza samą tylko ocenę okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez składającego skargę, na które wyraźnie się on nie powołał. Komisja jest zobowiązana – w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa – do przystąpienia do starannego i bezstronnego badania skargi, co może się wiązać z koniecznością zbadania elementów, które nie zostały wyraźnie wspomniane przez skarżącego". Zobacz podobna argumentacja w opinii rzecznika generalnego Y. Bota w sprawie Austria/Scheucher-Fleisch i in. (C-47/10 P, EU:C:2011:373, pkt 120).

[13] Zobacz podobnie wyroki: Komisja/Sytraval i Brink's France, pkt 59; z dnia 24 września 2002 r., Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja (C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524, pkt 81, 83).

[14] Zobacz na przykład wyroki: z dnia 24 września 2002 r., Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja (C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524, pkt 83); z dnia 6 października 2005 r., Scott/Komisja (C-276/03 P, EU:C:2005:590, pkt 33). Oznacza to, że – jak wyjaśnił rzecznik generalny C.O. Lenz w opinii w sprawie Komisja/Sytraval i Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1997:249, pkt 86) – „traktat nie zakazuje Komisji wysłuchania opinii zainteresowanej strony na etapie wstępnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 93 ust. 3".

33. Uznano, że osoby trzecie dysponują pewnymi prawami procesowymi jedynie na poziomie formalnego postępowania wyjaśniającego wszczętego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Ponieważ ten etap postępowania ma na celu „umożliwienie Komisji uzyskania kompletnych informacji na temat wszystkich okoliczności sprawy", instytucja ta jest zobowiązana umożliwić każdej „zainteresowanej" stronie przedstawienie uwag [15].

34. Jednakże pomimo spoczywającego na Komisji na mocy traktatu obowiązku zbadania każdego potencjalnego przypadku niezgodnego z prawem przyznania pomocy, na wstępnym etapie postępowania zainteresowanym stronom nie przysługiwały jakiekolwiek prawa procesowe.

35. Dopiero w 1998 r., po wydaniu wyroku w sprawie Komisja/Sytraval i Brink's France, osobom trzecim po raz pierwszy przyznano pewne prawa procesowe poza zakresem formalnego postępowania wyjaśniającego [16].

36. Wyrok ten również stanowił inicjatywę, podjętą w ramach procedury ustawodawczej dotyczącej rozporządzenia nr 659/1999 [17] (poprzednika rozporządzenia proceduralnego) [18], polegającą na oficjalnym przyznaniu tym stronom szczególnego uprawnienia do złożenia skargi do Komisji „w celu poinformowania [Komisji] o jakiejkolwiek domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie" [19].

37. Temu prawu do wniesienia skargi do Komisji towarzyszą określone, wynikające z rozporządzenia proceduralnego prawa procesowe wykonywane na wstępnym etapie postępowania.

38. Na przykład art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego wymaga, aby w przypadku złożenia do niej skargi Komisja skontaktowała się ze skarżącym. Wymóg ten oznacza, że jeżeli na podstawie informacji przedstawionych w złożonej do niej skardze Komisja uzna, iż brak jest prima facie wystarczających podstaw do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, ma ona obowiązek poinformować zainteresowaną stronę o takiej decyzji. Po przedstawieniu takiego stanowiska Komisja musi ponadto przyznać zainteresowanej stronie czas na udzielenie odpowiedzi i ewentualne przedstawienie dodatkowych informacji. Wreszcie Komisja ma obowiązek przesłać takiej stronie kopię decyzji w sprawie dotyczącej przedmiotu skargi.

39. Te uprawnienia zostały dodatkowo wzmocnione orzecznictwem.

40. Tak więc w szczególności w przypadku, gdy Komisja postanawia nie wszczynać formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE, ponieważ stwierdza, że środek, który spowodował złożenie do niej skargi, nie stanowi pomocy niezgodnej z rynkiem

[15] Zobacz wyrok z dnia 15 czerwca 1993 r., Matra/Komisja (C-225/91, EU:C:1993:239, pkt 16). Zobacz także podobnie wyrok z dnia 20 marca 1984 r., Niemcy/Komisja (84/82, EU:C:1984:117, pkt 11, 13).

[16] Zobacz wyrok Komisja/Sytraval i Brink's France, pkt 45–48.

[17] Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 659/1999").

[18] Jak wynika z dokumentów przygotowawczych do rozporządzenia nr 659/1999, uprawnienie to nie zostało pierwotnie zaproponowane przez Komisję {zob. wniosek dotyczący rozporządzenia Rady (WE) ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE [COM(98) 73 wersja ostateczna] (Dz.U. 1998, C 116, s. 13)}. W rzeczywistości to Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny zaproponował, powołując się na wyrok w sprawie Komisja/Sytraval i Brink's France, by niektórym stronom przyznać prawo do wniesienia skargi do Komisji. Zobacz pkt 4.3.1 opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady (WE) ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1998, C 284, s. 10).

[19] Zobacz art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999, który uprawniał jakąkolwiek zainteresowaną stronę do powiadomienia Komisji „o jakiejkolwiek domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie oraz o jakiejkolwiek domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem".

wewnętrznym, albo uznaje taką pomoc za uzasadnioną, uznaje się, że skarżący posiada legitymację procesową do zaskarżenia takiej decyzji na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE. Trybunał uznał, że możliwość wniesienia skargi jest uzasadniona ze względu na prawa procesowe, które przysługiwałyby osobie trzeciej, gdyby wszczęto formalne postępowanie [20].

41. Rozporządzenie proceduralne otwiera zatem osobom trzecim możliwości proceduralne pozwalające im na zaangażowanie się, przynajmniej do pewnego stopnia, we współpracę z Komisją przed wszczęciem formalnego postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE [21].

42. Rozporządzenie proceduralne nie przyznaje jednak praw procesowych stronom trzecim, które przekazują Komisji informacje dotyczące domniemanej pomocy państwa. Rozporządzenie proceduralne wprowadza zamiast tego nieodłączne rozróżnienie między „zainteresowanymi stronami" a podmiotami, które ja będę nazywała „innymi informatorami".

43. Zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia proceduralnego Komisja *może* z własnej inicjatywy zbadać informacje dotyczące domniemanej pomocy niezgodnej z prawem, *bez względu na ich źródło*. Natomiast akapit drugi tego przepisu stanowi, że Komisja *bada* bez zbędnej zwłoki wszelkie skargi złożone przez [wszelkie] zainteresowane strony zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego [22].

44. Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego zastrzega prawo do wniesienia skargi do Komisji dla „zainteresowanych stron".

45. W szczególności przepis ten stanowi, że „[k]ażda z zainteresowanych stron może złożyć skargę w celu poinformowania Komisji o wszelkiej domniemanej pomocy niezgodnej z prawem lub wszelkiej domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W tym celu zainteresowana strona należycie wypełnia formularz, który określono w przepisach wykonawczych […], oraz przekazuje wszystkie wymagane w nim obowiązkowe informacje" [23].

46. Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego ustanawia zatem dwa praktyczne wymogi dotyczące złożenia skargi do Komisji: (i) konieczność posiadania statusu „zainteresowanej strony"; oraz (ii) konieczność wypełnienia standardowego formularza i dostarczenia określonych informacji w celu uprawdopodobnienia istnienia pomocy przyznanej bezprawnie lub świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem [24].

[20] Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaïki Techniki/Komisja (C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo); z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

[21] Jednakże status procesowy osób trzecich w postępowaniu w sprawie pomocy państwa nadal różni się od bardziej liberalnego statusu przyznanego tym osobom w dziedzinie ochrony konkurencji i handlu; zob. dla porównania, art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i 82 traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, s. 18); a także art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21). Podobnie, jeśli chodzi o różnicę w stosunku do postępowania wyjaśniającego w sprawach antymonopolowych, zob. M. Niejahr, T. Scharf, Some Thoughts on the Jurisprudence of European Courts concerning the Admissibility of Actions against State Aid Decisions, w: *EC State Aid Law – Le droit des aides d'État dans la CE: Liber amicorum Francisco Santaolalla Gadea*, Kluwer, 2008, s. 353, 354.

[22] Co ciekawe, w odpowiednim przepisie rozporządzenia nr 659/1999, tj. art. 10 ust. 1, nie dokonano takiego rozróżnienia. Przepis ów stanowił, że „[w] przypadku gdy Komisja posiada informacje pochodzące z niezależnego źródła dotyczące domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie, *bada* informacje bezzwłocznie" (podkreślenie moje).

[23] Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego.

[24] Ten ostatni element został następnie rozwinięty w akapicie drugim art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego.

47. Z powyższego wynika, że z koncepcją „zainteresowanej strony” wiąże się przyznanie temu rodzajowi informatorów pewnych praw procesowych, które nie przysługują „innym informatorom”.

48. Skutek jest następujący: odmawiając I. Abdelmouine’owi statusu „zainteresowanej strony” w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego, Komisja pozbawiła go również praw procesowych przewidzianych w tym rozporządzeniu, mimo że nie zwalnia jej to z obowiązku zbadania dostarczonych informacji dotyczących domniemanej pomocy państwa.

B. Kim jest zainteresowana strona?

49. Definicja „zainteresowanej strony” znajduje się w art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego.

50. Przepis ten, którego treść jest identyczna z brzmieniem analogicznego przepisu rozporządzenia nr 659/1999, kodyfikuje orzecznictwo Trybunału dotyczące pojęcia „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE [25].

51. Stanowi on, że zainteresowana strona oznacza „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe”.

52. Trybunał uznał, że chociaż definicja ta z pewnością obejmuje przedsiębiorstwa będące konkurentami beneficjenta pomocy [26], jej brzmienie może obejmować „nieokreślony zbiór adresatów” [27].

53. Kryterium pozwalającym ograniczyć taki – teoretycznie otwarty – katalog osób jest to, czy przyznanie pomocy „*może* mieć wpływ” na „*interesy*” takiej osoby [28].

54. Ponieważ niniejsza sprawa dotyczy strony, która nie jest przedsiębiorstwem konkurującym z przedsiębiorstwem, któremu rzekomo przyznano pomoc, to znaczenie pojęć „*interesu*” i „*wpływu*” zawartych w art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego jest istotne dla udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy I. Abdelmouine posiada status „zainteresowanej strony”.

1. Kwestia interesu

55. Jakie interesy sprawiają, że osoba fizyczna lub prawna staje się „zainteresowaną stroną”? Rozporządzenie proceduralne nie porusza tej kwestii.

[25] Zobacz wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo), w którym wyjaśniono, że „definicja pojęcia »zainteresowanej strony«, która wynika z orzecznictwa Trybunału, została skodyfikowana przez prawodawcę Unii w art. 1 lit. h)” rozporządzenia proceduralnego.

[26] Zobacz podobnie wyroki: z dnia 14 listopada 1984 r., Intermills/Komisja (323/82, EU:C:1984:345, pkt 16); a także z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 63).

[27] Zobacz wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo). Zobacz także podobnie wyrok z dnia 14 listopada 1984 r., Intermills/Komisja (323/82, EU:C:1984:345, pkt 16).

[28] Artykuł 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego. Podkreślenie moje.

56. Zgodnie z jedną z linii orzeczniczych Sądu osoba mająca „wyłącznie ogólny lub pośredni interes" w odniesieniu do konkretnego środka pomocy *nie może* uzyskać statusu „zainteresowanej strony"[29]. Ta linia orzecznicza nie wyjaśnia, co należy rozumieć pod pojęciem interesów „wyłącznie ogólnych". Wydaje się jednak, że czerpie ona inspirację z orzecznictwa dotyczącego indywidualnego oddziaływania, o którym mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE[30]. Moim zdaniem jest to niewłaściwe podejście.

57. Pojęcie „interesu" w takim zakresie, w jakim jest ono związane ze statusem „zainteresowanej strony" w postępowaniu w sprawie pomocy państwa, jest oderwane od zdolności tej strony do zaskarżenia decyzji Komisji, którą strona ta uzyskuje w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE. Aby posiadać legitymację procesową do zaskarżenia takiej decyzji, „zainteresowana strona" musi wykazać bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie – zdolność ta nie wynika bezpośrednio z faktu traktowania jej jako „zainteresowanej strony" w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego[31].

58. Domniemywa się, że bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie występuje tylko wtedy, gdy zainteresowana strona zamierza zaskarżyć decyzję o niewszczynaniu formalnego postępowania (zob. pkt 40 niniejszej opinii).

59. W innej linii orzeczniczej Sąd nie uzależnia jednak statusu „zainteresowanej strony" od istnienia *osobistego* (a nie *ogólnego*) charakteru konkretnego interesu[32].

60. Uważam, że podejście to jest bardziej spójne z celem przyznania statusu „zainteresowanej strony" w postępowaniu w sprawie pomocy państwa.

61. Postępowanie w sprawie skargi do Komisji jest, jak stanowi samo rozporządzenie proceduralne, „istotnym źródłem informacji umożliwiającej wykrycie naruszeń prawa Unii w zakresie pomocy państwa"[33].

62. W tym względzie nie powinno mieć znaczenia, jaki rodzaj subiektywnego interesu skłonił skarżącego do zwrócenia się do Komisji z zarzutem istnienia pomocy niezgodnej z prawem[34].

[29] Zobacz zaskarżony wyrok, pkt 33; wyroki: z dnia 19 grudnia 2019 r., BPC Lux2 i in./Komisja (T-812/14 RENV, niepublikowany, EU:T:2019:885, pkt 60); z dnia 7 czerwca 2023 r., UNSA Énergie/Komisja (T-322/22, niepublikowany, EU:T:2023:307, pkt 20); postanowienie z dnia 25 czerwca 2003 r., Pérez Escolar/Komisja (T-41/01, EU:T:2003:175, pkt 36).

[30] Ta linia orzecznicza opiera się zatem na wykładni całkowicie odmiennej normy (prawnej). Zobacz w tym względzie w szczególności wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., BPC Lux 2 i in./Komisja (T-812/14 RENV, niepublikowany, EU:T:2019:885, pkt 60), powołujący się na postanowienie z dnia 25 czerwca 2003 r., Pérez Escolar/Komisja (T-41/01, EU:T:2003:175, pkt 36), które z kolei opiera się na wyroku z dnia 16 września 1998 r., Waterleiding Maatschappij/Komisja (T-188/95, EU:T:1998:217, pkt 37), w którym wyjaśniono, że „skarżącej nie może dotyczyć indywidualnie, ze względu na normatywny charakter, zaskarżona decyzja, która ograniczyła się do zatwierdzenia stosowania przepisów podatkowych o zasięgu ogólnym [ponieważ] środek taki ma zastosowanie do sytuacji określonych w sposób obiektywny i pociąga za sobą skutki prawne dla kategorii osób przewidzianych w sposób ogólny i abstrakcyjny".

[31] Zobacz podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

[32] Zobacz wyrok z dnia 15 września 2021 r., CAPA i in./Komisja (T-777/19, EU:T:2021:588, pkt 89) (w którym wyjaśniono, że „nie można co do zasady wykluczyć, że pomoc wpływa konkretnie na interesy osób trzecich ze względu na wpływ, jaki korzystająca z pomocy instalacja ma na swoje środowisko, a w szczególności na inne rodzaje działalności prowadzonej w pobliżu"), utrzymany w mocy w postępowaniu odwoławczym postanowieniem z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja (C-742/21 P, niepublikowanym, EU:C:2023:1000, pkt 83).

[33] Motyw 32 rozporządzenia proceduralnego.

[34] Zobacz podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 60), w którym Trybunał podkreślił, że wymaga się, aby przedsiębiorstwo wykazało, „że jego interesy mogą zostać naruszone przez przyznanie tej pomocy", nie nakazując jednak Komisji ani Sądowi dokonywania jakiejkolwiek oceny związku tego interesu ze stroną wnoszącą skargę.

63. Informacje, które Komisja otrzymuje od zainteresowanych stron, umożliwiają jej potencjalne wykrycie i zbadanie, czy środek pomocy wywołuje skutki szkodliwe dla rynku wewnętrznego. W związku z tym nawet jeśli interesy skarżącego nie są zbieżne z interesami na przykład beneficjenta pomocy lub nawet jeśli w ogóle nie mają charakteru interesów gospodarczych, istotny jest tu interes publiczny, wspólny dla wszystkich podmiotów prawa Unii, którego ochronę powierzono Komisji, a który sprowadza się do zakazania *wszelkiej* pomocy niezgodnej z warunkami konkurencji na rynku wewnętrznym.

64. Takie otwarte podejście do zakresu znaczeniowego pojęcia „interesów" objętych rozporządzeniem proceduralnym znajduje odzwierciedlenie przede wszystkim w wyroku Trybunału w sprawie Ja zum Nürburgring/Komisja [35].

65. Trybunał wyjaśnił w nim, że interes stowarzyszenia broniącego interesów niemieckiego sportu samochodowego, w szczególności w odniesieniu do toru wyścigowego Nürburgring, którego „podstawowym celem jest zapewnienie zarządzania tym torem na warunkach gospodarczych ukierunkowanych na interes ogólny, w taki sposób, aby zapewnić dostęp do tego toru również osobom uprawiającym sport amatorsko" [36], spełnia w wystarczającym stopniu kryterium „interesu".

66. Nie ma zatem powodu by uważać, że interes w utrzymaniu określonego rodzaju organizacyjnej i funkcjonalnej struktury w odniesieniu do organizacji sportowych, a nawet szerszy interes w zapewnieniu uczciwej rywalizacji w danym sporcie, nie może być uznawany za interes wystarczający do przyznania stronie statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego.

67. Co za tym idzie, kwestia oceny tego, na jakie interesy może wpłynąć przyznanie pomocy, jest dość prosta: *każdy* interes może być chroniony poprzez wniesienie skargi na przyznanie pomocy, która może wpływać na warunki konkurencji na rynku wewnętrznym.

68. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę, że ze statusu „zainteresowanej strony" wynika przyznanie stronie pewnych uprawnień, oraz uwzględniając to, że rozporządzenie proceduralne nie miało na celu przyznania takich uprawnień wszystkim, tylko zmierzało do ograniczenia przyznania ich określonej kategorii osób, krąg osób, które mogą powoływać się na ten status, musi z konieczności być również ograniczony.

69. Jak dalej wyjaśnię, prawdziwym elementem filtrującym nie jest rodzaj danego interesu, ale raczej wymóg wpływu na ten interes. Innymi słowy, powstaje pytanie, czy można ustalić związek przyczynowy między naruszeniem interesu (interesów) osoby fizycznej lub prawnej i kwestionowanym środkiem pomocy.

2. Kwestia wpływu

70. Artykuł 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego uzależnia przyznanie statusu „zainteresowanej strony" od tego, że przyznanie pomocy *może* wywrzeć wpływ na interesy tej strony.

[35] Wyrok z dnia 2 września 2021 r., Ja zum Nürburgring/Komisja (C-647/19 P, EU:C:2021:666, zwany dalej „wyrokiem Ja zum Nürburgring/Komisja). Zobacz jednak także wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., 3F/Komisja (C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 65, 104), dotyczący interesów ogólnego pracowniczego związku zawodowego w Danii i członków tego związku w odniesieniu do środków fiskalnych związanych z zatrudnianiem marynarzy z państw niebędących członkami Unii.

[36] Wyrok Ja zum Nürburgring/Komisja, pkt 66.

71. Tradycyjna interpretacja orzecznicza tego wymogu zakłada, że zastosowanie danego środka pomocy musi nieść ze sobą prawdopodobieństwo „rzeczywistego" lub „konkretnego" wpływu na sytuację danej osoby fizycznej lub prawnej lub osób przez nią reprezentowanych [37].

72. Moim zdaniem wyrażenia te są jedynie synonimami wymogu istnienia związku przyczynowego między rozpatrywanym środkiem pomocy a wskazywanymi skutkami.

73. Sformułowanie użyte w art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego oznacza, że osoba ubiegająca się o uzyskanie statusu „zainteresowanej strony" musi wykazać, że naruszenie interesu *jest następstwem* konkretnego środka, który kwestionuje [38].

74. Ponadto, biorąc pod uwagę użycie w tekście tego przepisu wyrażającego przypuszczenie czasownika „może", status „zainteresowanej strony" nie zależy od istnienia rzeczywistego wpływu na interesy danej osoby, lecz rozciąga się również na *potencjalny* skutek, który może wynikać z zastosowania rozpatrywanego środka pomocy [39].

75. W praktyce jednak taki rodzaj potencjalnego przypisania może być trudny do ustalenia z jakąkolwiek pewnością. Niekorzystnych dla danego podmiotu może okazać się wiele środków (z których niektóre mają charakter regulacyjny) lub skutków (stanowiących następstwo przyjęcia środków lub aktów wyższego czy niższego szczebla).

76. W tych okolicznościach proponuję, aby powyższą ocenę pozytywnego przypisania uzupełnić oceną *negatywnego przypisania*.

77. Oznacza to, że Komisja musi ocenić, czy zaskarżony środek pozostaje źródłem domniemanych negatywnych skutków, nawet jeśli wyeliminuje się wszelkie skutki, które w rzeczywistości wynikają z innych możliwych źródeł [40].

78. Moim zdaniem orzecznictwo potwierdziło już (pośrednio) tego rodzaju podejście [41].

[37] Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 9 lipca 2009 r., 3F/Komisja (C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 33); z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 65); a także z dnia 27 października 2011 r., Austria/Scheucher-Fleisch i in. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, pkt 132).

[38] Zobacz podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 60, 80 i przytoczone tam orzecznictwo). Jak potwierdza w szczególności treść pierwszego z tych punktów, kryterium pozytywnego przypisania jest tym, co starało się sugerować orzecznictwo dotyczące „konkretnych" lub „rzeczywistych" skutków pomocy (zob. pkt 71 niniejszej opinii).

[39] Zobacz podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Solar Ileias Bompaina/Komisja (C-429/20 P, EU:C:2022:282, pkt 35), w którym stwierdzono, że „[c]hociaż bowiem naruszenie interesów tego przedsiębiorstwa może być jedynie potencjalne, to jednak ryzyko konkretnego wpływu na te interesy powinno być możliwe do wykazania w sposób wymagany prawem". Zobacz także postanowienia: z dnia 10 maja 2023 r., MKB Multifunds/Komisja (C-665/21 P, niepublikowane, EU:C:2023:408, pkt 48); z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja (C-742/21 P, niepublikowane, EU:C:2023:1000, pkt 73).

[40] Nie trzeba dodawać, że rozważania te pozostają bez uszczerbku dla nadrzędnego obowiązku Komisji polegającego na weryfikowaniu informacji dostarczonych jej przez „zainteresowaną stronę" wnoszącą skargę (zob. analogicznie i podobnie wyrok z dnia 22 września 2020 r., Austria/Komisja, C-594/18 P, EU:C:2020:742, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo), co ma zapobiec stosowaniu przez państwa członkowskie strategii, które mogłyby mieć na celu sztuczne zerwanie związku przyczynowego między danym środkiem pomocy a jego wpływem na niektóre „zainteresowane strony" [zob. analogicznie wyroki: z dnia 27 października 2016 r., D'Oultremont i in., C-290/15, EU:C:2016:816, pkt 48; z dnia 25 czerwca 2020 r., A i in. (Turbiny wiatrowe w Aalter i Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo], w których wyjaśniono, że zasada skuteczności wymaga, aby działania państw członkowskich były oceniane pod kątem potencjalnych strategii mających na celu uniknięcie obowiązków określonych w prawie Unii.

[41] Zobacz podobnie wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 81), w którym uznano za nieistotne dla oceny statusu „zainteresowanej strony" środki, które są „powiązane wprawdzie pod względem faktycznym, lecz odrębne pod względem prawnym", oraz postanowienie z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja (C-742/21 P, niepublikowane, EU:C:2023:1000, pkt 97). Zobacz także analogicznie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada (C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16–19), w którym wyrażono wymóg, aby w analizie związku przyczynowego dotyczącej ustalenia szkody wynikającej z przywozu towarów po cenach dumpingowych pominąć szkodę, którą można przypisać innym czynnikom.

79. Na przykład w wyroku Solar Ileias Bompaina/Komisja Trybunał stwierdził, że producent energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, który został uznany za dotkniętego negatywnymi skutkami środka mającego na celu obniżenie taryf gwarantowanych dla takich producentów [42], nie potrafił w wystarczającym stopniu powiązać tych skutków z domniemaną pomocą dla dostawców energii elektrycznej, którzy nie zostali dotknięci tą obniżką, a zatem rzekomo skorzystali z korzystniejszej pozycji konkurencyjnej [43].

80. Podobnie w niedawnym postanowieniu wydanym w sprawie CAPA i in./Komisja Trybunał musiał wypowiedzieć się co do roszczeń spółdzielni rybackiej, która twierdziła, że pomoc (operacyjna) dla morskich farm wiatrowych miała negatywny wpływ na działalność połowową jej członków. Przychylając się do oceny Sądu, Trybunał orzekł, że rzekomy wpływ na działalność połowową wnoszącej odwołanie (o ile w ogóle miała miejsce) [44] nie wynikał ze spornej pomocy, lecz z decyzji władz francuskich o uregulowaniu żeglugi i działalności połowowej w pobliżu tych farm wiatrowych [45].

81. Co za tym idzie, uważam, że prawo do złożenia skargi zawarte w art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego, wraz z wynikającymi z niego prawami procesowymi, wymagają wykazania przez powołującego się na nie skarżącego, że podnoszone (niekorzystne) skutki wynikają z rozpatrywanego środka pomocy.

82. Jeżeli dana osoba fizyczna lub prawna nie może tego wykazać, strona ta nie może również powoływać się na procedurę i uprawnienia, które są związane ze statusem „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia proceduralnego.

C. Status wnoszącego odwołanie

83. Właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym ogranicza się do ustaleń prawnych dokonanych w odniesieniu do zarzutów podniesionych w pierwszej instancji [46].

84. W niniejszej sprawie zarzut I. Abdelmouine’a ogranicza się do konkluzji Komisji, że nie stanowi on „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego, co oznacza, że nie może on wnieść na podstawie tego rozporządzenia skargi do Komisji dotyczącej domniemanej pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz Paris Saint-Germain FC [47].

85. Czy Komisja popełniła błąd w tej ocenie? Odpowiadając krótko, odpowiedź na to pytanie brzmi „nie”. W związku z tym nie uważam, aby należało uchylić wyrok Sądu.

86. Uważam jednak, że argumentacja leżąca u podstaw tego wyroku powinna zostać częściowo zastąpiona na poziomie właściwej normy prawnej w celu doprecyzowania otwartego charakteru orzecznictwa odnoszącego się do każdego rodzaju interesu, ograniczonego jedynie koniecznością istnienia związku przyczynowego między wpływem na interesy osoby fizycznej lub prawnej a przedmiotowym środkiem pomocy.

[42] Zobacz wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Solar Ileias Bompaina/Komisja (C-429/20 P, EU:C:2022:282, pkt 41).

[43] Wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Solar Ileias Bompaina/Komisja (C-429/20 P, EU:C:2022:282, pkt 43).

[44] Zobacz postanowienie z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja (C-742/21 P, niepublikowane, EU:C:2023:1000, pkt 40, 79).

[45] Zobacz postanowienie z dnia 14 grudnia 2023 r., CAPA i in./Komisja (C-742/21 P, niepublikowane, EU:C:2023:1000, pkt 79, 94).

[46] Zobacz między innymi wyrok z dnia 4 marca 2021 r., Komisja/Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

[47] Issam Abdelmouine nie podnosi argumentu, że jego status jako skarżącego wynika z art. 108 ust. 3 TFUE.

87. W zaskarżonym wyroku Sąd odrzucił cztery twierdzenia przedstawione przez I. Abdelmouine'a w celu wykazania wpływu kwestionowanego środka pomocy na jego interesy [48].

88. Twierdzenia te dotyczyły: (i) bezpośredniego interesu majątkowego w związku z sytuacją finansową FC Barcelona, który, w przypadku upadłości tego klubu, może skutkować powstaniem po jego stronie i po stronie pozostałych *socios* odpowiedzialności finansowej [49]; (ii) interesu opartego na wartościach piłki nożnej i obronie sportu jako dobra wspólnego [50]; (iii) wpływu zakłócenia konkurencji na formę organizacji FC Barcelona, moralnego prawa przysługującego mu z tytułu statusu *socio* oraz stworzenia stanu niepewności prawnej i ekonomicznej dla niego i innych *socios*, co znajduje odzwierciedlenie w ograniczeniu wolności zrzeszania się [51]; oraz (iv) interesu w zachowaniu uprawnień *socios*, które byłyby zagrożone w przypadku zmiany statusu lub struktury FC Barcelona na spółkę kapitałową [52].

89. Odrębnie Sąd odrzucił argument, zgodnie z którym interesów I. Abdelmouine'a nie można utożsamiać z interesami akcjonariusza, a to ze względu na to, że odpowiednia część spornej decyzji stanowiła uzasadnienie pomocnicze, które nie mogło podważyć głównego wniosku, zgodnie z którym I. Abdelmouine nie spełniał przesłanek uzyskania statusu „zainteresowanej strony" [53].

90. Chociaż I. Abdelmouine nie odnosi się konkretnie do odpowiednich punktów zaskarżonego wyroku [54], rozumiem, że kwestionuje on konkluzję Sądu dotyczącą wszystkich powyższych kwestii.

91. Jednakże wbrew temu, co faktycznie podnosi I. Abdelmouine, w zaskarżonym wyroku Sąd nie wykluczył możliwości powoływania się przez niego na interesy przyznane mu na mocy statutu FC Barcelona lub na jakiekolwiek inne, subiektywnie zakładane przez niego interesy [55].

92. Jak wyjaśniłam, wszelkie interesy, osobiste lub ogólne, mogą wchodzić w zakres pojęcia „zainteresowanej strony", o ile może mieć na nie wpływ przyznanie pomocy. Obejmuje to zarówno zakładany przez I. Abdelmouine'a z tytułu jego statusu *socio* interes dotyczący polityki transferowej FC Barcelona, jak i jego bardziej ogólny interes odnoszący się do równych warunków konkurencji w piłce nożnej jako takiej.

93. Pytanie brzmi, czy I. Abdelmouine był w stanie wykazać za pomocą dowodów przedstawionych Sądowi, że przyznanie rozpatrywanej (domniemanej) pomocy może mieć wpływ na te interesy.

94. Sąd odpowiedział na to pytanie przecząco. W zaskarżonym wyroku odrzucił on twierdzenia I. Abdelmouine'a jako niedopuszczalne lub bezzasadne ze względu na to, że: (i) I. Abdelmouine nie był w stanie wykazać, że odpowiednie artykuły statutu FC Barcelona przyznały mu prawa, na

[48] Zaskarżony wyrok, pkt 28.

[49] Zaskarżony wyrok, pkt 29.

[50] Zaskarżony wyrok, pkt 32.

[51] Zaskarżony wyrok, pkt 35.

[52] Zaskarżony wyrok, pkt 39.

[53] Zaskarżony wyrok, pkt 50, 51.

[54] W związku z tym zarzuty trzeci i czwarty odwołania są prawdopodobnie niedopuszczalne ze względu na niespełnienie wymogu określonego w art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, w myśl którego w odwołaniu należy precyzyjnie wskazać zaskarżone elementy wyroku (tu: wyroku, którego uchylenia domaga się I. Abdelmouine); zob. między innymi wyrok z dnia 4 lipca 2000 r., Bergaderm i Goupil/Komisja (C-352/98 P, EU:C:2000:361, pkt 34).

[55] Zobacz na przykład zaskarżony wyrok, pkt 43.

które jego zdaniem miałoby mieć wpływ przyznanie pomocy [56]; (ii) nie był w stanie wykazać związku między przyznaniem pomocy a domniemanym wpływem na jego interes [57]; oraz (iii) jego wyjaśnienia nie były wystarczająco jasne co do tego, w jaki sposób jego domniemane interesy miałyby zostać naruszone [58].

95. Biorąc pod uwagę, że I. Abdelmouine nie podnosi zarzutu przeinaczenia dowodów w tym zakresie, ustalenia te nie mogą zostać poddane kontroli przez Trybunał.

96. W świetle powyższych rozważań bez znaczenia jest, czy pozycję I. Abdelmouine'a można utożsamiać ze statusem akcjonariusza spółki kapitałowej – nawet jeśli jego krytyka zaskarżonego wyroku zostałaby w tym zakresie uznana za uzasadnioną nie będzie to skutkowało przyznaniem mu statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego [59].

97. Sąd nie popełnił zatem błędu, gdy uznał, że I. Abdelmouine nie jest „zainteresowaną stroną" w rozumieniu art. 24 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego.

98. Proponuję zatem, aby Trybunał oddalił zarzuty trzeci i czwarty odwołania podniesione przez I. Abdelmouine'a w odwołaniu jako bezzasadne, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i częściowo zastąpił uzasadnienie Sądu.

V. Wnioski

99. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał oddalił zarzuty trzeci i czwarty odwołania jako bezzasadne.

[56] Zobacz podobnie zaskarżony wyrok, pkt 29–31.

[57] Zobacz podobnie zaskarżony wyrok, pkt 32–34, 39–46.

[58] Zobacz podobnie zaskarżony wyrok, pkt 35, 37.

[59] Zobacz podobnie między innymi wyrok z dnia 24 czerwca 1986 r., AKZO Chemie i AKZO Chemie UK/Komisja (53/85, EU:C:1986:256, pkt 21).